

Húsvéti istentiszteleteink rendje az interneten

Dátum	Alkalom	Honlapunk: Parókia portál/Szeged-Honvéd Téri Református Egyházközség
2020.04.05. 10.00	<i>Virágvasárnap</i>	YouTube: Református Honvéd tér
2020.04.09. 18.00	<i>Nagycsütörtök</i>	
2020.04.10. 18.00	<i>Nagypéntek</i>	
2020.04.12. 10.00	<i>Húsvétvasárnap</i>	
2020.04.13. 10.00	<i>Húsvétbékő</i>	

Járvány idején se felejtsük

Kedves Testvérek!

Köszönjük mindenkinek, aki ebben az új helyzetben már befizette az egyházfenntartói járulékot. Gyülekezetünknek létkérdése a Testvérek anyagi támogatása.

Templomunk karbantartási és rezsiköltségeit, valamint alkalmazottaink és lelkészeink gyülekezeti munkáját a Testvérek adakozókészsége fedezi (NEM az állam).

Ingtalanjaink bérlői bezárták üzlethelyiségeiket, és jelentős mértékben csökkentették készenléti befizetéseiket, melyek új, szűkebb költségvetés tervezésére kényszerítik presbitériumunkat.

A lelkési hivatal és a templom zárva tartása miatt egyházfenntartói járulékot (és vasárnapi perselypénzt..) a következő számlaszámra tudnak utalni: **10918001-00000460-56420010**, cím: Szeged Honvéd Téri Református Egyházközség. Vagy: a templomunk Honvéd tér felőli bejáratánál levő postaládába is bedobhatják az áldozatos borítékokat. (A postaládát mindennap kiürítjük.)

Köszönettel: Presbitérium

Füle Lajos: Húsvét van

Feltámadott! Feltámadunk
Mí is Óerte s Óvele!
Húsvét van, drága vigaszunk,
Az örök élet ünnepe.

Áldott húsvéti ünnepeket kíván a Presbitérium

REFORMÁTUS HONVÉD TÉR

20.
évfolyam
1. sz.
2020. április
5.

Szeged-Honvéd Téri Református Egyházközség gyülekezeti
lapja

6720 Szeged, Kárász u. 15 * Telefon: 62/ 426 902

E-mail: szeged-honved.ter@reformatus.hu

Honlap: www.honvedter.ref.hu

Hit – válságban

Három óraker Jézus hangosan felkiáltott: „Elói, elói, lámá sabaktáni!” - ami ezt jelenti: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Márk 15,34)

2020 nagybőjtjében, Jézus értünk hozott áldozatának és feltámadásának ünnepére készülve, a jelen súlyos járványtól szenvedve sokan kiálthatják ezt!

Válságos időket élünk – amint az emberiség története folytán majd mindig. A járvány okozta kényszerű nagybőjtben, hívőnek és nem hívőnek, a nagy kérdés: „lenni vagy nem lenni?”, mi lesz velünk, mit hoz a holnap? Hogyan „legyünk”, hogyan éljünk úgy, hogy a földi nemlét veszélye és gondolata ne telepedjen elménk, lelkünk, hogy az ne eméssze fel létünket, idejekorán életünket?

Hitem szerint e krízisben is csakis egy módon élhetünk: Jézusra, az Ő megváltó művére tekintve, az ő tanításait követve! Jézus, Isten akaratát elfogadva, abban megnyugodva, a keresztfán véghezvitte értünk hozott áldozatát! A Gecsemáné kertben „arcra borult és így imádkozott: „*Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint Te.*” (Mt 26,39) És mégis, a földi lét és nemlét átmenetének pillanatában – hozzánk hasonlóan – kiáltva kérdezi: MIÉRT? A miértre az lehet a válasz, hogy Isten valamiért így látta, így látja jónak, ez Isten akarata. Azon elgondolkozhatom, hogy miért ez Isten akarata, de nem érthetem!

Amit érthetek, az Jézus példája, tanítása! Jézus földi életének ebben a legnehezebb pillanatában sem tagadja meg Istent, az Atyához, Istenéhez kiált, Őt szólítja! Aztán vigasztalásunkra, harmadnapra, megjön a válasz is: az üres sírbolt, a feltámadás!

Adja Isten, hogy az Ő akaratában megnyugodva, Jézus példáját követve legnehezebb pillanatainkban is megmaradjon Jézusba és a feltámadásba vetett hitünk!

Oláh János

Jézus helyes várása

Az ilyen idők, mint a mai, mindig bizonytalanságot hordoznak a méhükben. Az evangélium számára ezek, Istentől adott alkalmak, mert minél több bizonytalanság születik a földre, annál nagyobb sóvárgás kél az emberek szívében a bizonyosság után. Ma pedig az egyetlen bizonyosság Isten.

Az is természetes, hogy az "apokaliptikus" idők fokozottabb mértékben fordítják úgy a hívők, mint a nem hívők figyelmét a Szentírás apokaliptikus jövődölései felé. Mindig inkább és többet foglalkoznak Krisztus visszajövetelével. Istentől támasztott ösztön ez is. A baj nem is ebben van, hanem sokkal inkább abban, hogy az ördög az apokaliptikus idők váradalmait helytelen vágányra akarja terelni.

Különféle egészségtelen tudományok és találgatások nyernek tért. Mindezeket azzal a kegyes megjegyzéssel fűszerezve, hogy "Isten őrizzen, hogy számolgatni akarnám, mikor jó el az Úr, mert meg van írva, hogy arról senki sem tud, még az angyalok sem az égben, csak az Atya egyedül."

Mi az eredmény? Rettegés, aggodás, békétlenség! Ahelyett, hogy szorongás idején Isten felhívásának engedve "vigasztalnak" az Ő népét (Ézs.40:1), rémítgetik. Ezek a dolgok minden idők kísértései voltak. Apokaliptikus események máskor is végig zúgtak már ilyen mértékben a világ fölött. Háborúk mindig voltak, és azok mindig félelmet gerjesztettek a szívekben. Pánikok is vonultak végig az emberiség szívében, életén. A háborúkról azonban éppen Jézus mondta nagyon világosan és határozottan, hogy azok nem az Ő visszajövetelének jelei. "Mikor pedig hallani fogtok háborúkról és háború híreiről, meg ne rémüljete, mert ezeknek meg kell lenniük, de ez még nem a vég" (Márk.13.7.) A maga idejében minden háború a legfélelmetesebb volt. Isten gyermekeinek azonban éppen a "prófeciákkal" szemben a háborúkkal kapcsolatosan azt üzeni (ezt végrendelkezte) Jézus: Meg ne rémüljete, mert ezeknek meg kell lenniük (Mt 13,7). Azt jelent ez, hogy vegyétek természetesnek, magától értetődőnek.

Mi hát Jézus helyes várása? Ahol az igében Jézus visszajöveteléről van szó, vele leginkább egybe kapcsolódó kijelentés az, amiről az ördög az "egzaltált" váradalommal el akarja terelni a figyelmet. Az evangéliumbeli példázatokban, Jézus visszajöveteléről szóló beszédeiben, a mennyei jelenésekről írott könyvben mindenütt előkerül egy rendkívül fontos

Mert mindez azt tükrözi vissza, hogy a befektetett munka nem hiábavaló, Isten mindig kimunkálja a kedve szerint való ötletek útjait, még ha azok elsőre kifürkészhetetlennek tűnnek is.

Én egy ideje már nem a Mustármagban dolgozom, de a kisfiam természetesen ide jár. Fantasztikus kollégáim pedig viszik tovább a bölcsődét a megkezdett úton. Isten bő áldását kérem a munkájukra, és szívből kívánom, hogy még sok születésnapot ünnepelhesünk együtt a Honvéd téren.

Botházy Kata

Dsida Jenő: Utolsó vacsora

Kezében megtörik az ostya.

Az arca ólomszürke már.

(Szétzilált ágyán Mária töpreng:

Merre jár, jaj merre jár?)

Júdás éjsötét szemébe

kapzsi vágyak karvalya ül ki.

(Mária sóhajt csendesen;

Fájdalmas áldás Jézust szülni.)

– Bizony mondom, az Atyához megyek,

mielőtt a Vigasztalót hoznám –

(Mária susogva fohászkodik:

Vezérelj haza hozzám!)

Fáklyások lopóznak a hegyre,
az olajfák furcsán összesuhognak...

(Mária egyedül sírdogál:

Mi lesz holnap?)

Hirtelen bűgő szélvihar hördül,

a Cedron morajlón felrián –

(Mária belesikolt az éjbe:

Meghal, meghal a fiam!)

Tízéves a Mustármag Családi Bölcsőde

Tízéves születésnapot ünnepeltünk a napokban a Honvéd téren. Gyülekezetünk családi bölcsődéje, a Mustármag éppen tíz évvel ezelőtt nyitotta meg kapuit templomunk épületében, akkor még családi napköziként.

Magam hat évig vezettem ezt az intézményt, és bizony nagyon a szívemhez nőtt. A születésnap okán ünnepi rendezvényt tartottunk, amelyre meghívtunk minden "mustármagot", aki az elmúlt tíz évben hozzánk járt. Szívmelengető érzés volt az egykor pelenkás, most kiskamasz fiatalokkal újra találkozni, szüleikkel beszélgetni, régi napközis élményeket feleleveníteni. Intézményünk létrejötté is bizonyosága annak, hogy Isten szeretete és törődő vezetése mennyire jelen van az életünkben. Tíz évvel ezelőtt ugyanis szinte a semmiből, egy ötlettel és tengernyi kérdéssel a fejünkben vágtunk bele a napközi megalapításába. Az ötlet jónak bizonyult, a kérdéseket pedig rövid időn belül válaszokká formálta az Úr. Mi sem láttatja ezt jobban, minthogy az alapítást követő harmadik hónapban már bővítenünk kellett a gyermeklétszámot, fél év múlva pedig már várólistát kellett írunk a hozzánk várakozó gyerekek számára. Tíz év alatt közel száz kisgyermek fordult meg nálunk, ennyi család bízta ránk szemük fényét, ennyi szívbeli kapcsolat alakult ki gondozók és gyermekek, gyülekezetünk és a családok közt. Ebben a világban, ahol mindig rohanunk, ahol kevés időt tudunk szánni kapcsolatainkra, óriási dolog egy ilyen kis "szeretetsziget" megléte. S bár a gondozói munka hatalmas felelőssége és fizikai megterhelése erős, én bizony állíthatom: megéri. Megéri gyermekekkel foglalkozni, megéri az őszinte tekintetükbe, játékoságukba, öleléseikbe burkolózni, megéri látni a fejlődésüket.

kijelentés, ami legkönnyebben ebben az igében foglalhatunk össze: *"Kicsoda hát a hű és bölcs sáfár, kit az Úr gondviselővé tesz az ő háza népén, hogy adja ki neki néki élelmüket a maga idejében? Boldog az a szolga, akit az ő ura, amikor hazajön, ilyen munkában talál."* (Lukács 12.42-43.). Jézus visszajövetelével kapcsolatos jövendölések mindig a hűséges keresztyén életre való felhívással vannak egybe kapcsolva. Az egzaltált álmodozások és spekulációk pedig éppen ettől vannak el. Nem az lesz a boldog szolga, akit az ő Ura tarló szélén ábrándozva, vagy az utat kémlelve talál, hanem az, akit kalászosok közt görnyedve, porosan, izzadságszagúan lep meg munkában. ... Boldog az a szolga, akit az ő Ura, amikor visszajő, ilyen munkában talál. Lesznek majd sokan, akik a jeruzsálemi bölcsök sorsára jutnak, akik jól tudták, hol kell Jézusnak megszületnie és nem mentek el oda. Lesznek, akik számolgatják, mérlegelik az írásokat és kizártnak, mert nem abban a munkában találtak, amit az Úr bízott rájuk. Jézust várunk kell! Nem az időknél és esztendőknél számbavételével, nem csodáknak és jeleknek keresésével, hanem több munkával, több hűséggel, nagyobb odaszenteléssel. Várunk kell őt vissza még a mi korunkban, mert azt mondta: jönni fog és úgy jön, mint a tolvaj. Ne vesztegesd az időt a jelek kémlelésével, hanem HAJOLJ A SÁRGULÓ KALÁSZOK KÖZÉ, hogyha jó az Úr, ilyen munkában találjon téged.

Szikszai Béni (Forrás: Magyar Református Presbiteri Szövetség)

Segítségnyújtás és segítségkérés

Tájékoztatjuk azokat az idős gyülekezeti tagjainkat, akik ezt igénylik, hogy önkénteseseink továbbra is szívesen segítenek a bevásárlásban, az orvosi és hivatalos ügyek intézésében, stb.

Kérjük azokat a testvéreinket, akik ebben a segítségnyújtásban részt tudnának venni, jelezzék a lelkeszi hivatalban.

A segítség és a kérés koordinátora: Kereskényiné Nemes Livia – 30-678-2484.

Találkozásaim a Bibliával

A Biblia betöltötte az egész életemet, – még akkor is, amikor távol kerültem tőle.

Mióta az eszemet tudom, édesanyámra úgy emlékezem mint aki minden este olvassa a Bibliát. Alsós koromban könnyen magával ragadtak a Szentírás színes történetei. Hosszan elábrándoztam Absolon szomorú sorsán, aki menekülés közben hajánál fogva belegabalyodott a fák gallyaiba. Egy nagy felhőszakadás alkalmával pedig kétségbeesve ismertem fel, hogy én is olyan rossz (bűnös) vagyok, mint akiket Isten az özönvízzel büntetett. A gimnáziumban már a Biblia régies nyelve tetszett. Nagy modorosan illesztettem a magyardolgozatokba efféle fordulatokat, mint „bizony mondom néktek”, „és lőn”, „mindazonáltal”.

Az egyetemen meglepetéssel tapasztaltam, hogy a régi magyar irodalomnak egy jelentős szeletét töltik ki azok a zsoltárok, amelyeken felnevelkedtem. Annyira közel állónak éreztem magamhoz a Bibliának ezt a könyvét, hogy végül is a Szenci Molnár-féle zsoltárfordításból, doktoráltam – a kádári szocializmus „legszebb” éveiben (1966)! Pedig a bölcsészkar akkor mindent megtett, hogy klerikális eltévelyedéseinkből kigyógyítson, „haladó” értelmiségivé neveljen. Maradék tévhiteink kigyomlálása érdekében Jemeljan Jaroszlavszkij *Biblia – hívőknek és hitetleneknek* című művét adták kezünkbe. Az egyetemi könyvtár olvasójában, a sok komoly tudomány tanulmányozása közepette, mazochista kikapcsolódásnak tekintettük a vulgár-ateista szerző Biblia-kritikáját.

Aztán a végén mégis „rendes ember” lett belőlem: az ifjúság szocialista nevelésére alkalmas értelmiségi, akit nem hoz zavarba sem a hatnapos teremtés, sem a szeplőtlen fogantatás, sem a feltámadás. Tudtam, hogy a Biblia „csak” egy könyv, az emberiség értékes kultúrtörténeti emléke. Illik ismerni, de – a modern időkben, amikor már annyi mindent tudunk – komolyan venni nem lehet. Mindezek ellenére, valami titkos vonzalom folytán, megvettem minden Bibliáról szóló kiadványt, amelyet eltűrt a korabeli hatalom: a *Bibliái kislexikont* (Gecse Gusztáv), a *Biblia világát* (Rapcsányi László), a *Bibliát* mint irodalmi alkotást Vas István válogatásában. Ez idő

tájt még nem tudtam, hogy ezekben az Írásokban éppen az a meghatározó jellege veszett el, ami miatt azokat Szentírásnak nevezzük. Akkor kezdtem kapisgálni a lényegét, amikor hozzájutottam az *Újszövetség* 1982-es kiadásához. Egyre inkább világosabbá vált, hogy a Biblia az élet könyve, az igazság könyve. Innen kezdődött el egy örömteli felfedező út a Könyv bejárhatatlan mélységei felé.

A Biblia iránti vonzalmam később sem csökkent. Bővült a gyűjteményem: megörököltem az édesanyámét (Károli-fordítás), tanári könyvvásárlási támogatásból megvettem a *Magyarázatos Bibliát*, és, persze, kellett egy sima, mai nyelvezetű is. Aztán jöttek a francia nyelvűek: egy veretes, 19. század végi nyelven szóló (Darby), majd a Segond-féle fordításnak egy 20. századira modernizált változata, végül két olyan, amelyet a leghétköznapibb beszélt nyelvre ültettek át kimondottan a hit területén járhatlanok igényéhez igazítva. Ez a nagy repertoár adta a lehetőséget, hogy több mint tíz éven át francia bibliaórát tarthattam négy fordítás párhuzamos olvasásával. Az igei üzeneten túl izgalmas és tanulságos volt, amikor ugyanannak a gondolatnak különböző megfogalmazását tanulmányoztuk.

Az utóbbi években a Biblia-gyűjteményem sorába két újdonság került be. Az egyik a mai idők szellemét követő változat, amely okostelefonon mindig kéznél van. A másik igen becses példány: lengyel nyelvű, amelyet egykori gyülekezeti társunk, H. Tóth Imre professzor úr –hajdani lengyeltanárom – özvegyétől kaptam, hogy az elkezdett tanulás meg ne szakadjon – sem a hitben, sem a nyelvben.

Így vezetett nagy türelemmel legfőbb Tanítónk az Ő tananyagán keresztül, így botladoztam nyomában én, balga tanítvány. Köszönöm, Uram.

Nemes Gábor

